

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 751 ²	Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου (Λουκ. 15,11-32) 16 Φεβρουαρίου 2014 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ ἁμαρτία εἶνε οἰκονομικὴ χρεωκοπία

«Καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως» (Λουκ. 15,13)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἑορτὴ μας. Σήμερα εἶνε ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀσώτου· κ' ἐπειδὴ ὅλοι εἴμαστε ἄσωτοι, γι' αὐτὸ λέω, ὅτι ὅλοι ἑορτάζουμε. Καὶ εἶθε νὰ ἑορτάζουμε. Γιατὶ δὲν πρέπει νὰ μιμηθοῦμε μέχρι ἐνὸς σημείου τὸν Ἀσωτο, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸν μιμηθοῦμε μέχρι τέλους.

Ὁ Ἀσωτος βιάδιζε τὸ δρόμο τὸν κακό, κι ὅταν πλέον ἔφτασε στὸν τελευταῖο γκρεμὸ κ' ἦταν ἔτοιμος νὰ πέσῃ στὸ χάος τοῦ ἄδου, μιὰ σκέψι τὸν ἔσωσε. **Τί ἀξίζει μιὰ σκέψι!** Ἀπὸ τὴ σκέψι προέρχονται ὅλα, τὰ ἐγκλήματα ἀλλὰ καὶ τὰ θαύματα τῆς ἀρετῆς. Λοιπὸν μιὰ σκέψι ἔφτασε, σὰν ἀστραπή, καὶ τὴν τελευταία στιγμή ἔκανε στροφή σωτήρια, ἄλλαξε κατεύθυνσι, ἄλλαξε δρόμο, κ' ἐκεῖ πού πήγαινε γιὰ τὸν ἄδη, πήγε πιά στὸν οὐρανό.

Τὸ θέμα τῆς παραβολῆς τοῦ Ἀσώτου εἶνε ἀπέραντο. Μᾶς παρουσιάζει **δύο δυνάμεις**: ἡ μία δύναμις εἶνε ἡ **ἁμαρτία**, καὶ ἡ ἄλλη εἶνε ὁ **κραταῖος βραχίων τοῦ Κυρίου**, πού πιάνει τὸν ἁμαρτωλό καὶ τὸν ὑψώνει καὶ τὸν κάνει παιδί τοῦ Θεοῦ καὶ κληρονόμο τῆς βασιλείας του.

Ἀπ' ὅλη τὴ θαυμάσια αὐτὴ παραβολὴ ἔνα σημεῖο μόνο θέλω νὰ προσέξετε.

Ἡ ἁμαρτία, ἀδελφοί μου, δὲν εἶνε παιχνίδι· εἶνε φωτιά, πού καίει καὶ καταστρέφει. Δὲν ἔχει συνέπειες μόνο γιὰ τὴ ζωὴ πού ἀρχίζει μετὰ τὸν τάφο, ἀλλ' **ἔχει συνέπειες** ἀκόμα κ' ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ· συνέπειες, πού πρέπει νὰ τίς προσέξῃ κάθε ἄνθρωπος.

Ἡ ἁμαρτία εἶνε καὶ χρεωκοπία οἰκονομικὴ. **Διαλύει οἰκονομικὰ** τὸ άτομο, τὴν οἰκογένεια καὶ τὰ ἔθνη. Αὐτὸ τὸ σημεῖο μπορεῖ νὰ τὸ προσέξῃ καὶ ὁ ἄθεος ἀκόμη. Αὐτὸ τονίζει ἡ παραβολὴ ὅταν λέει, ὅτι ὁ ἄσωτος «*διεσκόρ-*

πισε τὴν οὐσίαν (=περιουσία) αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως» (Λουκ. 15,13).

● Ἡ ἁμαρτία εἶνε οἰκονομικὴ χρεωκοπία. Ἀπόδειξις πρῶτα - πρῶτα εἶνε ὁ **ἄσωτος**. Τί ἦταν πρῶτα; Φτωχαδάκι; Ὁχι. Πῆρε μερίδιο ἀπὸ τεραστία κληρονομία, τὸ ἔκανε ῥευστὸ καὶ γέμισε τὸ πουγγί του. Καὶ τί τὰ ἔκανε, πού τὰ ξώδεψε; Τὸ λέει τὸ Εὐαγγέλιο· ἔμπλεξε μὲ κακὲς παρέες. Ἄρχισε νὰ ξοδεύῃ τὴν περιουσία του στὶς διασκεδάσεις, στὰ γλέντια, στὰ γύνια τὰ ἁμαρτωλά, στὰ κέντρα τῆς διαφθορᾶς. Ξώδευε χίλιες καὶ δὲν εἰσέπραττε οὔτε μία. Τὸ τέλος ποιό ἦτο; Ἦρθε στιγμή, πού κατήντησε ψωμοζήτητης. Ζήτησε θέσι χοιροβοσκοῦ καὶ ἔκλεβε τὰ χαρούπια. Βλέπουμε ἐδῶ, ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶνε χρεωκοπία οἰκονομικὴ. Ὁ ἄσωτος χρεωκόπησε μέσα στὴν ἁμαρτία.

● Ἀκριβῶς τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ σήμερα, ἀδελφοί μου. Πιστὸ ἀντίγραφο τοῦ ἀσώτου εἶνε **οἱ σημερινοὶ πλούσιοι**. Ναί. Δὲν τοὺς βλέπετε; Ἔχουν καὶ σπίτια καὶ ἐπαύλεις καὶ πλοῖα καὶ καταθέσεις καὶ ράβδους χρυσοῦ κ.λπ.. Κι αὐτὰ τί τὰ κάνουν; Εἶδατε κανένα ἀπ' αὐτοὺς νὰ χτίζη σχολεῖο, ἐκκλησία, νὰ προικίζη ἄπορα κορίτσια, νὰ βοηθᾷ τοὺς φτωχοὺς, νὰ σκορπᾷ τὰ χρήματά του σὰν τὴν εὐεργετικὴ βροχή; Ἄν οἱ πλούσιοι σκορποῦσαν τ' ἀγαθὰ τους, θὰ δρόσιζαν τὴν κατάξερη γῆ. Αὐτοὶ ὅμως τί τὰ κάνουν; Ὁ ἕνας ἐφοπλιστῆς ἔκτισε σ' ἕνα βουνὸ τῆς Βαυαρίας μιὰ φωλιά ἀπὸ τὰ καλύτερα μάρμαρα, κ' ἐκεῖ ἀνεβαίνει μὲ ἐλικόπτερο γιὰ ν' ἀπολαμβάνῃ τὰ κάλλη τῆς φύσεως. Ὁ ἄλλος ἔχει ἐπίπλωσι πολυτελείας πού κοστίζει ἀμύθητα ποσά. Πάνω στὰ τραπέζια ἔχει σταχτοθήκες στολισμένες μὲ διαμάντια, πού τὴ νύχτα τὴν κάνουν ἡμέρα. Ὁ ἄλλος κατασκευάζει θαλαμηγὸ, γιὰ νὰ γυρίζη τὴ Μεσόγειο καὶ νὰ γλεντοκοπᾷ μὲ τίς πόρνες. Μὲ

συγχωρεῖτε γι' αὐτὸ ποὺ θὰ πῶ· καὶ τὰ ἀποχωρητήρια ἀκόμη αὐτῆς τῆς θαλαμηγοῦ θὰ εἶνε φτιαγμένα ἀπὸ χρωματιστὰ μάρμαρα!...

“Ὅλοι αὐτοὶ οἱ σημερινοὶ πλούσιοι «ζοῦν ἀσώτως» (ἐ.ἀ.). Καὶ τὰ χρήματα αὐτά, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ σώσουν κόσμον, αὐτοὶ τὰ σπαταλοῦν στὸ διάβολο. «Διεσκόρπισαν τὴν περιουσίαν αὐτῶν ζῶντες ἀσώτως».

● Φτωχαδάκια ἐσεῖς, μὲ εὐχαρίστησι ἀκοῦτε τὸ τροπάριο αὐτὸ ποὺ ψάλλει ὁ ἱεροκήρυκας ἐναντίον τῶν πλουσίων. Δυστυχῶς ὁμως, ἀγαπητοί μου, μιὰ βαθύτερη ἔρευνα τῆς κοινωνίας ἀποδεικνύει, ὅτι ἄσωτοι δὲν εἶνε μόνο οἱ πρίγκιπες τοῦ πλούτου. Πρέπει νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια· ἄσωτοι εἶνε ἀκόμη καὶ οἱ ἐργάτες. Μάλιστα.

Τὸν βλέπεις αὐτὸν τὸν ἐργάτη, ποὺ ἔχει ρόζους στὰ χέρια, ποὺ εἶνε μουντζουρωμένος ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο; Εἶνε ἄξιος τιμῆς. Ἄλλὰ τί κάνει; Τὸ Σάββατο πληρώνεται, παίρνει τὰ χρήματά του τὰ ἱερὰ ποὺ στάζουν ἰδρώτα. Ἄντὶ ὁμως μ' αὐτὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα φουστάνι τῆς γυναίκας του, ἀντὶ νὰ πάρῃ μερικὰ τετράδια καὶ βιβλία τοῦ παιδιοῦ του, ἀντὶ ν' ἀγοράσῃ λίγο γάλα, αὐτὸς τὸ βράδι θὰ πάῃ στὸ ἀμαρτωλὸ κέντρο, στὴν ταβέρνα, στὸν κινηματογράφο, στὸ ἵπποδρόμιο, στὴ μπάλλα. Τώρα τελευταῖα ὁ διάβολος βρῆκε ἕνα μηχανήμα, ποὺ ξαφρίζει τὰ πορτοφόλια μικρῶν καὶ μεγάλων καὶ ἰδίως τῶν ἐργατικῶν τάξεων, κι αὐτὸ τὸ «μηχανήμα» εἶνε τὰ **τυχερὰ παιχνίδια** (τὰ χαρτιά, τὰ λαχεῖα, τὸ προ-πὸ καὶ τὰ ἄλλα παρόμοια παιχνίδια).

“Ὡστε δὲν ζοῦν ἄσωτα μόνο οἱ πλούσιοι· ζοῦν ἄσωτα καὶ φτωχοὶ ἐργάτες. Δὲν εἶνε μόνο ἡ ἀδικία, δὲν εἶνε μόνο ἡ φτώχεια· εἶνε καὶ ἡ ἀσωτία. Δῶσε στὸν ἕνα ἐργάτη 100 καὶ 200 καὶ 300 χιλιάδες δραχμές· ἂν εἶνε ἄσωτος, δὲν θὰ μείνῃ μιὰ δραχμὴ. Ἐνῶ ὁ ἄλλος ἐργάτης κάνει οἰκονομία, καὶ κατορθώνει καὶ κτίζει μὲ τὰ χέρια του τὸ σπιτάκι του.

● Ἡ ἀμαρτία εἶνε χρεωκοπία· χρεωκοπία πλουσίων, φτωχῶν, τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου. Θέλετε παράδειγμα; Πάρτε τὰ κράτη.

Ἄνοιξτε τὸν προϋπολογισμό, γιὰ νὰ δῆτε τί κάνει ἡ ἀμαρτία. Ἀστρονομικὰ ποσά. Καὶ ποῦ πᾶνε; Ποῦ πάει τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ τῶν προϋπολογισμῶν τῶν κρατῶν; Στὰ γεφύρια, στὰ σχολεῖα, σὲ ἔργα ὠφέλιμα; “Ὀχι. Τὰ ξοδεύουν στὰ φοβερὰ ἐργοστάσιά τους, γιὰ ἀεροπλάνα, γιὰ πολεμικὰ πλοῖα, γιὰ πυρηνικὲς βόμβες, γιὰ τὸν διάβολο. Γιὰ σκεφτῆτε, αὐτὰ

τὰ ἑκατομμύρια δολλάρια ἢ ρούβλια ἢ λίρες τὰ ἄσωτα κράτη νὰ μὴν τὰ ξοδεύουν πλέον γιὰ τὴν καταστροφή – νὰ σβήσουμε τὴ λέξι «πόλεμος» ἀπὸ τὸ λεξικό· γιὰ φαντασθῆτε, αὐτὰ νὰ ξοδεύονται γιὰ τὴν εἰρήνη! “Ὡ, τί εὐτυχία! Καὶ τὰ βράχια θὰ τινάξουν ρόδα, καὶ ἡ Σαχάρα θὰ γινόταν μπαξές. “Ὡ Εὐαγγέλιο, ἂν σὲ ἐφάρμοζαν οἱ ἄσωτοι ἄνθρωποι!

«...Καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισεν ἡ ἀνθρωπότης τὴν οὐσίαν αὐτῆς ζῶσα ἀσώτως».

* * *

Ἰδού, ἀγαπητοί μου, ὅτι ἡ ἀμαρτία ἔχει συνέπειες καὶ **σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ**. «Τὰ ὀψώνια τῆς ἀμαρτίας θάνατος» (Ρωμ. 6,23). Ναί.

“Ὅλο τὸ χρόνο εἶνε ἡμέρες ἀσωτίας. Ἄλλὰ ἂν ὑπάρχη μιὰ περίοδος ποὺ εἶνε κατ' ἐξοχὴν περίοδος ἀσωτίας, εἶνε ἡ **περίοδος αὐτῆ τοῦ Τριωδίου**, ποὺ μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία γιὰ νὰ μᾶς διδάξῃ τὰ οὐράνια μαθήματά της. Αὐτὲς τὶς μέρες τὶς ἅγιες, ποὺ πρέπει νὰ προετοιμασθοῦμε ὅλοι γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦμε σὲ λίγο τὸν βασιλέα τῶν ὄλων, τὸ Νυμφίον τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, αὐτὲς τὶς μέρες ποὺ πρέπει νὰ εἴμαστε ὅλοι ἔτοιμοι γιὰ νὰ εἰσέλθουμε στὸ στάδιο τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, ὁ διάβολος κρατᾷ φτυάρι καὶ λιχνίζει τὸ χρήμα ποὺ ξοδεύουν οἱ ἄνθρωποι στὴν ἀμαρτία. Ἀπόκριες ἴσον γλέντι, χοροὶ καὶ διασκεδάσεις, παιχνίδια καὶ ἀσωτία.

Ἄλλ' ὄχι, ἀδελφοί μου. Ἄν κατεβῇ ἄγγελος καὶ μᾶς κοσκινίσῃ ὅλους καὶ ψάξῃ ἀπὸ τὰ παλάτια μέχρι τὶς καλύβες, θὰ βρῇ ἄραγε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἀπὸ τὸ στόμα του ν' ἀκούσῃ τό· «**Ἥμαρτον**» (Λουκ. 15,21) τοῦ ἀσώτου;

«**Ἥμαρτον**»! Νὰ τὸ πῆ καὶ ὁ πλούσιος καὶ ὁ φτωχὸς ἐργάτης, καὶ ὁ δεξιὸς καὶ ὁ ἀριστερός, καὶ ἡ γυναίκα καὶ ὁ ἄντρας, καὶ ὁ ἀγράμματος καὶ ὁ ἐπιστήμονας, καὶ ὁ νέος καὶ ὁ γέρος ὁ ἀσπρομάλλης. Ἄν ποῦμε τὸ «**Ἥμαρτον**», φτερὰ ἀγγέλων θὰ μᾶς σηκώσουν ψηλά, μέχρι τὸν οὐρανό. Διότι «**χαρὰ γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ἐνὶ ἀμαρτωλῶ μετανοοῦντι**» (Λουκ. 15,10).

Ἄς τὰ αἰσθανθοῦμε αὐτά, ἀγαπητοί μου, καὶ ἂς τὰ βάλομε ὡς ἀρχὲς στὴ ζωὴ μας. Ἄς σταματήσουμε τὴν ἀμαρτία. **Ἄς ποῦμε Ἄλλ στὸν διάβολο**. Ἀρκετά, διάβολε. Ἀπ' ἐδῶ κ' ἐμπρὸς μὲ τὸ Χριστό, μὲ τὸ οὐρανό· ἀπ' ἐδῶ κ' ἐμπρὸς μὲ τοὺς ἁγίους ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους, γιὰ ν' ἀξιωθοῦμε τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Γένοιτο.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**